

V e b e r i č m. p., B r u m e n m. p., B o r k o m. p., Z e m l j i č m. p. V r b n j a k m. p.“ — Kar se tiče zvišanja okrajnih dokladov, omenjenega v tem pismu, se je o tem že v tem listu pisalo. Od istega časa, kar se je znižala zemljiška dača (štibra), imajo vsi okraji, toraj tudi gornjeradgonski in vse občine zvišane naloge, toda malo okrajev na Štajerskem je, ki bi imelo manjše naloge, kakor Gornja Radgona. Od kod so ti ljubi možje s svojim volilnim odborom vred denarje dobili, nam ni znano, znano pa nam je, da so pili prav regimentno in to skozi dva meseca vsako nedeljo. Predsledno nedeljo je gospod doktor Leo Kreft pokazal svojo moč v gostilni v Očeslavcih, ker mu je prišlo, po slovensko povedano, da je „k o z l a l“ pod mizo. Nikakor pa se temu ni čuditi, ko je vendar videl mogočne svoje „jogre“ pred seboj in to je najbrž škodovalo njegovemu dohtarskemu želodcu. Kaj radi se pa bodejo volileci spominjali na „narodno“ stranko, katera je prišla bledih lic, žolta, kakor njihovi volilni listeki, čeprav so pred volitvo pri Škerlecu, kakor se sliši, pojedli par škafov golaža in to v petek, med tem ko jih je več duhovnikov nadzorovalo. Ko so svoje žolte listeke oddali, zniknili so kakor kafra, samo Tonček so še ostali in par korenjakov žnjimi. Ta dan je bilo v Gornji Radgoni videti dovolj duhovnikov, suhih in debelih, mladih in starih in dovolj bogoslovcev na cesti in tudi seve po krčmah. Kaj, ali je bila tam morda kaka božja pot? O ne, nagovarjat so prišli ti gospodeki volilce, naj bi žnjimi potegnili. Naprednim volilcem so obečavali zlate krone in Bog ve kaj vse, ako bodejo žnjimi volili in tako se je zgodilo, da je tu in tam nekateri, drugače v obče pošten mož, obsedel na njihovih limanicah. Celjski „žabi“ pa, katera je o teh volitvah toliko reglala v tem okraju in udrihala po naprednih poštenjakih, svetujemo sedaj, ko se zima približuje, naj gre zopet nazaj v svojo lužo in se tam pokoplje globoko v blato. — Dne 11. t. m. so bili izvoljeni v okrajni zaztop: Joh. Kürbus (Gornja Radgona), Franc Krempel in Franc Paulič (Črešnovec), Anton Grill (Sratovec), Anton Fekonja (Polički vrh), Franc Puher (Vigavski vrh), Mat. Špende, nadučitelj (Ščavnica), P. Tomažič (Negova), J. Vučina in N. Muhič (Terbegovci), Valentin Matjašič (Galušak), Lovrenc Križanič (Hrastje), J. Kotzbek (Melovje), Alojz Družovič (Juvanci), Jak. Klobasa (Okoslavci), Peter Kaidič (Rihterovci) in Jakob Mikl (Sv. Juri na Ščavnici). Čast vsem vrlim naprednim volilcem!

Dopisi.

Dobje pri Planini. Začudil se bodeš ljubi „Štajerc“, da še vendar enkrat od nas zapuščenih Dobčanov nekaj slišiš. Mogoče, da si svet misli, da smo se zaradi občinske volitve, pri kateri smo imeli hud boj, čisto razškropili. Občinska volitev, zoper katero se je itak vložil ugovor ali rekurz, se je vršila res tudi nepravilno in za nas uboge posestnike celo slabo. Pa kaj bi se ne bilo tako zgodilo, ko pa je župnik

Vurkelc več nedelj pred volitvo iz prižnice, namesto da bi nam oznanjeval Kristusove nauke, le o občinski volitvi navdušeno pridigoval. Povdarjal je na tem svetem mestu, da naši kmetje ne smejo naprednih možev voliti, temveč le tiste, katere bo on nasvetoval. Pa kaj še vse to, povabil je tudi zdaj enega, zopet potem drugega volilca k sebi v farovž in jih tam strašil, razlagajoč jim, kako hudo se bode občini godilo, ako ne bodejo tako volili, kakor bode on rekel. Pa veste, zakaj hoče župnik samo nezavedne može, sploh take, ki trobijo v njegov rog, v občinskem odboru imeti? Zato, da mu nebi nasprotovali, ako pošlje on svoje može z žakli po fari, da mu pobirajo zbirco ali bernjo v žitu, čeprav je zbirca že rešena in plačana v denarju. Drugi vzrok je ta, ker ima on svojo štacuno v Dobji in ker pričakuje, da se bode s pomočjo podvrženega mu občinskega zastopa vsakemu drugemu taka obrt ložje zabranila. Njegova štacuna je zares kaj vrla! Posli v tej štacuni ga itak ne stanejo veliko, sploh pa je stvar jako zanimiva, da ima župnik eno žensko za poslovodja, zopet žensko za pomagača, kakor se sliši bode kmalu dobil neko dekletko za učenko v to trgovino, v kateri možkega nikakor ne trpi. Ja, ja ženski poslovodja in ženski komi, in ženski učenec potem pa katoliški župnik, Kristusov naslednik, kot glavar ali šef „narodno krščanske štacune“, to je jako zanimiva stvar! Mi Dobčani nismo bili nikdar na glasu, da bi bili bojeviti in sovražni ljudje, ako pa smo se v zadnjem času jeli gibati, zakrivil je to v prvi vrsti naš veleučeni župan Anton Hrastnik, kot ptujec med nami, kateri kaj dobro zna, kje ima žep za denar in pa kakšni glas ima prazen sod. Podpore za po toči in mrazu poškodovane uboge, katere je država v lanskem letu naši občini podelila, so se po njegovem nasvetu tako razdelile, da so tisti, kateri imajo med nami največ premoženja in kateri skoraj te ujme čutili niso, največ dobili. Ubogi kočarji, katerim bi se bilo moralo najprvič pomagati, ker jim je manjkalo živeža, so se skoraj popolnoma izpustili. Ravno ti siromaki, katerim je Bog podelil mnogo otrok, in kateri so se morali težko bojevati proti hudemu človeškemu sovražniku, proti gladi, niso ničesar dobili. Občinsko hišo je dal ta modri občinski oče za 50 gold. v najem, čeprav se mu je takrat ponudil najemnik, ki je hotel plačati 200 gl. Kolikor nam ne more ta župan „pomagati“ pa nam „pomaga“, župnik Vurkelc, kateri še je morda marsikateremu znan kot kaplan iz Gornjega grada. Še dandanes pripovedujejo časniki o njegovem tamošnjem službovanju, kako „miroljubno“ in značajno se je tam obnašal in kako je imel takrat mnogokrat s sodiščem opraviti. No, poboljšal se ni kaj mnogo! Jako zanimivo je dejstvo, da nas imenuje naš „vrla“ dušni pastir po časnikih vedno kače, gade itd. — Toraj s tema dvema klerikalčema so prišli k nam prepir, nemir in sovraštvo. S tem je povedano dovolj. Št. Rupertski Tonče in Vurkelc nas tožujeta, iz zgolj veselja do tožbe. Toda vedita vidva korenjaka, da se vaji in vajinih tožb nič ne bojimo, dale nam bodejo

vsaj priložnost, da vama na pristojnem mestu še kaj več povemo. — Drage volje, je to bilo pisano vidva gospoda! Ako hočeta še pride več in sicer za svet je bolj zanimivo.

Trije napredni možje.

Iz Ljutomera. Pri nas so v zadnjem času postale razmere skoraj neznosne. Vsaki klerikalni listič hujska slovenske prebivalce v okraju proti nemškim sosedom in njihovim prijateljem, „pristaše“ jih imenuje klerikalni listič. Najbolj pa seveda si prizadeva ta druhal kmeta nahujskati proti tržanu. In te hujskarije se tako trdnovratno ponavljajo, da naposled kmet res ne ve, komu bi verjel. Od vsake strani mu prigovarjajo, da sedaj kar naenkrat moral čutiti in preganjati ljudi, katere že več, kakor 30 do 40 let pozna kot poštejnake, in s katerimi je do sedaj vedno živel v prijateljstvu in slogi. Ena veselica za drugo na takozvani narodni podlagi se priredi od klerikalne strani, na katero nihče ne misli. Mladina postaja vsled teh hujskarij vedno bolj in bolj surova, mlečnezobi fantalini iz ljudskih far prirejajo v Ljutomeru nemire in skandale. S slovenskimi trakovi okinčani napadajo mirne ljudi in hočejo celemu Ljutomeru zapovedovati. Tako daleč so že prišli ti fantalini, pokaže to dejstvo, da je neki tako okinčan fantalin za časa zadnjega misijarskega nekemu kramarju tik cerkve razpelo (križ z Kristusom) vkradel. Omika nima pri tej druhalni niške veljave, tisti pa, kateri najbolj rogovili, imajo več časti pri njih. Zato se množijo vedno in vedno preiskave pri sodnji, pri policiji in c. kr. glavarstvu.

Zadnjič je na primer morala policija rabiti sablje. Tako znana izmed teh nemirnežev sta neki Bohinec in Zadravec. Nemci in njih prijatelji miroljubni Slovenci so povzdignili Ljutomer, ti skrbijo, da se kraj razvija in da zre mirno v boljšo bodočnost, in to s tem, da skrbijo samo za svoj kraj, ne da bi se vtičali v ljudske občine in zadeve. Skrbeli pa bodejo tudi za to, da ne bodejo prišli nahujskani Čvenski in tržanski takozvani slovenski kmetje na krmilo, ne, da se ne bode zgodilo nikdar, tudi ne različni Kartuzijci, Misiji in Bšezini nam ne bodejo zapovedovali, da bi si potem v našo škodo polnili svoje globoke žepce. Naša nemška šola vedno napreduje, saj pa so slovenski kmetje spoznali njeno vrednost. Ob koncu leta je imela krasno razstavo otročjih del, katera je vsakega obiskovalca presenetila in razveselila. Žalostno, da si še vedno ne upajo nekteri kmetje poslati svojih otrok v to šolo, čeprav bi to lahko storili. Seve, krivi so temu zopet takozvani prijatelji, kateri hočejo, da se kmečki otrok nebi ničesar naučil, čeprav so se ti takozvani vrli Slovenci vsega naučili, naučili tudi v nemških šolah. In med njimi žalibog možje, kateri bi morali za napredek svojega ljudstva skrbeti, advokati, učitelji itd. Najhujši dohtar Grossmann, kateri je židovskega pokolenja. On je majhne rasti, morda nima tudi preveč podobenkom, pač mnogo boljša bi bila za njega prozajajc in kosti, kakor se mu je to pri zibelki obetalo. Mi mu svetujemo, naj da vendar enkrat mir. On pa, kateri je 7 let trgal hlače v gimnaziji in se spjel celo do časti posojilničnega „šribarja,“ si

najbrž misli, da bode s pomočjo hujskarije postal okrajni načelnik. Učitelj Šneider (Schneider), rodom Nemeec, doma iz Šlezije, se je še le v poznih svojih letih naučil za silo slovenščine, in sedaj kriči kot nemeec najhujše „nazdar“ in „živijo“! Novi naš dekan č. g. Jurkovič je pri prihodu napravil na nas jako dober utis. Rekel je pri sprejemu na kolodvoru, da je prišel k nam, da bode tukaj skrbel za naše duše, drugo pa, da ga ne zanima in ne briga. Povdarjal je, da mu je vsaka politična hujskarija zoperna. Da bi pač bilo več takih duhovnikov na Spopnjem Štajerskem. Našim hujskačem ta govorica seveda ni nikakor ugajala. Vsa čast vam vrli gospod dekan, bodejte prepričani, da ste si v prvem trenutku zasigurili ljubezen večine Ljutomeržanov. — Vsem pa naj bode povedano, da se mi Ljutomeržani nikakor in nikdar ne bodedo vklanjati hujskajočim prvakom in njihovim fantalinom, katerih se kar nič ne bojimo, sicer pa trdno zaupamo na postave, katere nas bodejo branile pred izgredi pobalinske druhal.

Od sv. Andraža v slov. gor. Gospod urednik iz našega kraja pač kaj malo dopisov dobite, toda danes mi drugače ni nikakor mogoče, moram Vam vendar nekaj naznaniti. V nedeljo dne 6. septembra se je pri nas ustanovilo klerikalno bralno društvo, katerega smo ravno toliko potrebovali, kakor točo. Do sedaj smo vedno mirno in složno živeli, toda nemir in prepir nam je prinesel kaplan od sv. Benedikta. Med drugim je ta „častiti“ gospod rabil besede: „Kdor Štajerca bere, ta ni vreden, da bi mu drugi plunil v usta!“ Kaj ne, gospod kaplan, take olike ste se najbrž v „črni šoli“ naučili? Kaplan iz desete fare, pusti nas pri miru, drugače bode svet nekaj jako finega zvedel! — Dragi kmetje, glejte kako imajo kaplani čas, da lečejo po nedeljah in praznikih celo po ljudskih farah, da pa bi spravili siromaka na smrtni postelji z Bogom, da bi mu posodili zadnjo pot ne da bi bilo za to treba plačati, ne, za to pa nimajo časa. Ako grem na primer v farovž prosit za pogreb kakega siromaka, hitro me gospod župnik ali pa kaplan vpraša: „Kdo bo plačal?“ Kristus ni dal nigdar takega vzgleda svojim učencem in gotovo tako postopanje ni v mislu njegove svete vere. — Ti kaplan od sv. Benedikta vedi, da si posejal s tvojimi besedami samo sovraštvo med nas, na vrh pa si igral jako slabo ulogo. Ako nas ne bodeš pustil pri miru, bodedo ti drugo pesem zagodli.

Slavški fantje.

(Opomba uredništva: Kaplan od sv. Benedikta, pusti mirne farmane pri miru! Ali nisi slišal še nič od naše „črne škatlje?“ Ako jo odpremo, mogoče, da najdemo tudi neko zanimivo dogodbico v njej, katera bode nekemu kaplančku takoj zamašila, brez pluvanjanja, usta. Ako bode to tebi jako ljubo, za to nikakor ne jamčimo!)

Leskovec. Puščavnik sem v Šprihovnjaki in sv. Avguštin in sv. Magdalena me gledata vsako jutro, ko vstanem popolnoma natešče. Letos me je harež zapel, za to pa nimam tudi nigdar denarja, toda lahko se potalažim, ako pomislim, da ga tudi Sv.

Avguštin in Sv. Magdalena več nimata, čeprav sta pred par desetletji imela mnogo „tauženterjev“ v „šparkasi.“ Bog vè, kje je ta denar? Farmani ga gotovo niso porabili! Naš bivši župnik Vodušek ima jako lepe konje in kočijo, tudi naš Kralj ima lepo kočijo — konji so „sühi.“ Ja, sakra, sakra, ko že govorim od kočij, veš kaj „Štajerc“, naš častni občan, ljubi naš klerikalni poveljnik Stoklas si je tudi kupil kočijo. Mogoče da z ravno istim denarjem, katerega mu morajo občine plačevati za to, da stanuje v svoji — palači. Kočija je že tu, toda konja še nima. Ako me dobro plačaš Stoklas, grem s teboj k nekemu posestniku, ki ima prav lepega konja, po ceni — sicer ima naduho, ki je kakor se to že med nami konjskimi „handlerji“ reče 14 „klaftrov“ dolga in 9 „klaftrov“ široka, pa za klanec tje gor v Strmec in za ilovico v njem bode že dober! Veš Stoklas, ako si kupiš lepega konja, potem še nas morda prisiliš, da ti moramo cesto „poflajštrati.“ Stoklas, kedaj pa bodeš dal občini nazaj diplom tvojega posili častnega občanstva? Ljubi Štajerc, drugokrat več, zakaj moram iti polhov lovit, letos so jako mastni!

Puščavnik iz Šprihovnjaka.

Vransko. (Žalostne razmere.) Odkar je jedel notar Jezovšek tri dni zaporedoma z veliko žlico pri škofovski mizi v Braslovčah na Vranskem in v št. Jurju ob Taboru, in sploh odkar je zasedel par častnih mest, postaja od leta do leta neznosnejši. Njegova mora veljati, jeli prav ali ne. Pri zadnji občinski volitvi je razdvojil tržane in je delal z nepotrebnimi rekurzi davkoplačevalcem znatne stroške. Kdo vendar pa je posejal med nje novo še večje sovraštvo? — Kakor povsodi, hotel je komandirati tudi pri občinski upravi. Spodletela sta mu sicer rekurz in županski stolček, a glej ga, nagajal pa jim vendar bom. Kot šolski nazdornik in ud okrajnega šolskega sveta nagovoril je nadučitelja Megliča, da je le-ta tožil občino in novega župana za občinski vrt. Tožba je pri sodnji za Megliča izpadla neugodno. Dobro tako, zakaj pa se je Meglič dal pregovoriti in je šel na lim. Zdravnika dr. C., kateri noče po notarjevi piščalki plesati, je v gostilni pripravil do razžalitve in potem seveda je bilo g. doktorju gorje. Ali je to možato? Nas kmete, kateri smo volili proti njemu, je vzel posebno na piko. Dajmo jih za njihov drzen nastop proti nam! Kot zgoraj omenjeni šolski nazdornik predlaga kazni za neredno šolsko obiskovanje. Po zadnjih občinskih volitvah plačujem, da je groza in še nič bi se ne hudovali, če bi se z vsemi jednako postopalo. Stranke Klančnik, Brišnik in druge so se pritoževale zaradi neenakega postopanja, toda notar Jezovšek je v svoji vsegamogočnosti vsako tožbo že v kali zatrl. Danes obračamo se koj na visoki deželni odbor, da v tej stvari povzroči nepristransko preiskavo, notarja odstavi in postavi takega nadzornika, kateri bode ali vse otroke doma pustil, ali pa vse z enakim kaznovanjem silil v šolo. Ravno notarjeva, nadučiteljeva in še druge hčerke takozvanih boljših hiš so z 12. letom brez vsacega vzroka iz šole stopile, med tem ko naše

otroke, ako bi pri opravičenem delu samo par ur izostali iz šole, najhuje kaznujejo. Nikar ne mislite, da hočemo sto pritožbo nagajati, kakor neki notar s svojimi vednimi in večnimi rekurzi. Ne, ako bi to hoteli, spravili bi na svetlo še mnogo, mnogo bolj zanimive reči, na primer zgodbo Amalija in Evald, za kar je pa še čas!

Davkoplačevalci.

Medgorje na Koroškem. Čeravno nerad, sem vendar prisiljen, opozarjati nekatere klerikalce naše občine, da se ne bodejo več toliko brigali za mojo osebo. Posebno opozarjam V. Triebelniga, po domače Tomažič v Medgorskih Rutah, da bi meni kot učitelju ne dajal drugih imen, posebno ne vpričo šolarjev, ker sem s svojim imenom popolnoma zadovoljen. Ako bi zopet kaj tacega slišal, moral bi si drugod poiskati pravice. Kar se tiče nadučiteljevega mesta v Medgorjah, je najboljše vi klerikalčeki, da molčite. Vas deželni šolski svet gotovo ne bode vprašal, ali bode mene imenoval za nadučitelja ali ne. Sicer pa nikakor ne mislite, da bi jaz morda z veseljem ostal za učitelja v kraju, v katerem še ni bilo učitelja, da ga ne bi tožili za vsako malenkost, sevé po krivici, pri višji oblasti. Dokaz, kako je ta kraj priljubljen, je bil pač ta, da ni bilo nobenega učitelja, kateri bi bil prosil za to mesto, kateri bi bil kompetiral v vaše zlate Medgorje. Tudi jaz ne bi bil, ako bi se mi ne bilo prigovarjalo od druge strani in ako ne bi bil še tako mlad. Vam klerikalcem bi bil seveda učitelj vseč, kateri bi se ravnal po vašem starem kopitu, kateri bi tako plesal, kakor bi vi žvižgali, sploh kateri bi trobil z vami v en, namreč klerikalni rog. Pa hvala Bogu, takih učiteljev, kateri bi se dali klerikalcem zapeljati, na Koroškem ni. Vi ste se izrazili, seveda vse za mojim hrptom, da sem jaz vzrok, da je izgubil sin vašega župana poveljnika poštno nabiralnico. To ni resnica! Ako ne veste, kdo je vzrok, ga vam bodem pa jaz povedal. Vzrok je županov sinček sam, kateri ni opravljal pošte tako, kakor to poštna postava zahteva. Ali sem morda jaz vzrok, da se je zgubilo toliko reči na pošti? Stvar se je dokazala. Sedaj ima pošten mož nabiralnico v rokah in to vam vi klerikalčeki ni prav! Vi gospod Tomažič, kaj vas pa briga moja ženitev? Vi povprašujete tudi, kedaj se bom jaz ženil in kje? No vedite, da vas bodem, kadar me bode veselilo sprejeti sedmi sveti zakrament, že o tem obvestil, da bode potem vaša duša srečnejša; sploh pa vas bodem prosil, da mi bode pomagali, pridobiti si kako ženico, ker ste vi morebiti bolj znani z ženskami, kakor jaz. Vi tudi kaj radi udrihate po „Štajercu“ kot klerikalec z dušo in telom, a berete pa ga vendar kaj radi, ako ga le dobite v roke. Če vam „Štajerc“ tako ugaja, no pa si ga naročite, sicer pa gotovo ne bode „Štajercu“ toliko na tem ležeče, da dobi vas kot naročnika. Le ostanite pri vašem „Miru“! Toraj vi klerikalčeki v obče in vi g. Triebelnig, zanimajte se za druge reči, mene pa pustite pri miru, kakor to storijo vrli napredni možje, katerih je hvala Bogu vendar še nekaj v vaši občini. Sicer pa itak ne mislim več dolgo trpeti v vašem klerikalnem gnjezdu.

glejte sami po sebi, potem šele gledite na druge. Vsak za se, Bog pa za vse!“ Mogoče, da se še vi-
mo!
Anton Martinjak, učitelj.

Razne stvari.

Velika zmaga naprednjakov.

Kakor poročamo na drugem mestu, je zma-
ala pri volitvah v okrajni zastop Gornje
adgone sijajno „Štajerčeva“ stranka. Vsa
st naprednim možem volilec! Bog daj,
bi bilo tudi v drugih krajih tako!

Spodnja sveta Kungota. Priobčili smo svoj čas
pis iz tega kraja, kateri je povzročil neljubo ogor-
je. Vsakdor pač ve, da nam nikakor ne morejo
si vsi ljudje znani in potem se pač lahko zgodi,
se vrine v kakem dopisu tudi kak pogrešek. Ka-
se nam piše sedaj od nekega popolnoma zanes-
rega moža, storila se je v našem dopisu občinskemu
edstojniku g. Krambergerju krivica. Ako je to res,
tem to krivico radi prostovoljno popravimo. Sploh
nismo nikakor napadli gosp. Krambergerja, kot
tega, temveč naš napad se je pečal večinoma s
nimi občinskimi cestami in z zanemarjenim šolskim
slopjem. Glede takih stvari se seveda moramo za-
sti na dotičnega dopisnika, ker nam ni nikakor
goče, da bi se sami prepričali, ali so v tem ali
gem kraju ceste in šolska poslopja v dobrem stanu
ne. Ako smo toraj nastopili za zboljšanje cest in
popravek šolskega poslopja, mislimo, da smo rav-
li v prid cele občine, sploh vseh tamošnjih kmetov.
pa za občno korist dobi ta ali drugi bodi si še
pošten in spoštovan mož malo pod nos,
bode to gotovo kaj rad odpustil, posebno, ako
da je deloval vedno v prid svojih občanov. Sploh
je dotični dopisnik javno v našem listu priznal,
je on sestavil dopis, stopil je toraj o n pred ob-
stvu in se ponudil s tem vsakomur, da dokaže
li rešničnost svojih trditev. Mi nismo imeli nika-
ga vzroka, da bi ne bi bili gospodu Achitschu ver-
posebno, ker se je on odkritosrčno ponudil, da
vzame s svojim imenom odgovornost za vse, kar
pokrtačil v dotičnem dopisu. Toraj še enkrat, ako
mi ne v e d o m a storili gospodu Krambergerju
nico, ga prosimo kaj radi za odpuščanje. Našim
pisnikom pa svetujemo, da naj nikakor ne pošiljajo
isov, kateri morda izvirajo iz o s e b n e g a sov-
ra, sicer bi se mi nikakor ne morali potezovati
o b e n i blagor kmetov dotičnega okraja, da pa
mo mi o zboljšanju cest in o popravi šolskega po-
ja pisali v naš prid, temveč v prid tamošnjih
anov, to nam bode g. Kramberger, kot
tenjak od pet do glave, gotovo tudi priznal. G.
rambergerju pa svetujemo, naj nadalje nikdar več
privoli, da bi ga mariborški listič hvalil in nje-
e zasluge, katere so zares v obče priznane med
ze koval, ker slavospevi — prosimo brez zamere
katere poje „Fihpos“ poštenemu kmetu in pred-
niku — s m r d i j o!

Velikanska povodenj. Vsled velikega dežovja dne
13., 14. in 15. t. m. je zadela neizmerna nesreča
nekatero kraje Stajerskega, Koroškega in Solnograš-
kega. Skoraj od vseh krajev ob Dravi javlja telegraf
strašno povodenj in škodo, katera se sedaj, ko se te
vrste pišejo še nikakor ne da priračuniti. Drava je
tako naglo narasla, da je podrla skoraj vse moste na
Koroškem in nekatere na Štajerskem. Največja ne-
sreča se je zgodila dne 15. zvečer v Mariboru. V
Mahrenbergu je namreč ta dan podrla mogočno nar-
asla Drava skoraj novi most in ga nesla proti Ma-
riboru. Približno ob 8. uri zvečer je priplaval ta most
v Maribor in je trčil ob zgornji mariborški most,
tako, da je več stebrov podrl. Nato se je zasipal
skoraj celi mariborski most v Dravo. Na mostu je
bilo več ljudi, med temi tudi mestni policaji, kateri
so pričakovali mosta iz Mahrenberga. Javi se, da se
je pri tem nad 16 ljudi potopilo. Toda gotovih po-
ročil še do sedaj o tem nimamo, do sedaj se je
brzobjavno potrdilo, da sta pri tem groznem dogodku
zgubila mariborska policaja Franc Lubša in Josef
Fellner življenje. Policaj Kusmann, kateri je tudi pal
v Dravo, se je rešil. V Ptujju so z velikim strahom
pričakovali plavajočega mosta, toda ni ga bilo. Raz-
ven desek in tramov se ni tukaj ničesar videlo. Pač
pa so videli nekateri kmetje dne 16. predpoldan na
sredi ptujskega mosta samo za trenutek dve možki
črno oblečeni trupli plavati. Neizmerno škodo
je pozročila Drava v ptujski okolici, posebno na
Bregu pri Ptujju in v Šturmovcah. Na Dravi, katera
je tako narasla, da je segala v ptujske ulice, je pla-
valo nešteto mrtvih živali, poljskih pridelkov, buč
i. t. d. Koroški deželni odbor je že dovolil dne 16.
t. m. 200 tisoč kron podpore poškodovanim. Da bi
bil v ptujski okolici kdo zgubil vsled te povodnje
življenje, še do sedaj ni znano. Ker pišemo to ravno
ob sklepu našega lista, in ker še ni popolnoma za-
nesljivih poročil o celi povodnji, bodemo ostalo poro-
čili v našem prihodnjem listu.

Vročje jedila. Pač morda nihče ne pomisli, kako
veliko škodo povzroči jed, katera se vroča povzije.
Bolezni v goltancu, v požiralniku, v želodcu, skoraj
ves zobobol so večji ali manjši posledki povžitih, vro-
čih jedil. Počakaj, da se ti bode vroča jed ohladila,
potem jo povzij in sicer ne naglo, temveč počasi in
marsikatera bolezen bode izostala!

Dolga pridiga. Neki mladi duhovnik je imel na-
vado, da je jako dolgo pridigoval. Neko nedeljo je pri večer-
nicah zopet govoril prav dolgo. Ker je pa bil zelo
kratkoviden, ni opazil, kako ljudje eden za drugim
na tihem zapuščajo cerkev in da je bila nazadnje
že skoraj popolnoma prazna. Govoril je vstrajno dalje
in dalje — praznim klopem. Slednjič pa se priplazi
mežnar, kateremu se je začelo tudi že dremati, ker
ni imel nikake družčine, po kolenih na kancel in
pravi duhovnemu pastirju: „Prosim velečastni, da
zaprete cerkvene vrata, ko bode te nehali, tukaj
imate ključ, ker grem tudi jaz domov.“

Celjski „žabi“ v odgovor. Celjska „žaba,“ katera
nosi visokoteče ime „Domovina“, list celjskih pr-